

Sygn. akt II PK 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa J. Z.
przeciwko L. Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga
w Warszawie
z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 97/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 września 2014 r., VII Pa 97/14 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił apelację wniesioną przez L. Sp. z o.o. (pозwany) przeciwko J. Z. (powód) od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z 9 kwietnia 2014 r., VI P 6/13 i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy orzekł, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy była wszechstronna, racjonalna i bezstronna, dokonana z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, nie naruszyła także zasad swobodnej oceny dowodów. Sąd drugiej instancji przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne i doszedł do przekonania, że w oparciu o

zgromadzony materiał dowodowy dokonanie innych ustaleń nie było możliwe. Sąd Okręgowy w pełni podzielił także ocenę prawną sprawy dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego, iż podstawą do zwolnienia pracownika bez wypowiedzenia z jego winy nie może być domniemanie popełnienia przez niego przestępstwa, a oczywiste niebudzące wątpliwości dowody popełnienia takiego czynu, która to sytuacja nie wystąpiła w rozpoznawanej sprawie. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.020,68 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umowy o pracę w tym trybie.

Pozwany zaskarżył wyrok Sadu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 378 § 1 k.p.c.; 2) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; 3) art. 382 k.p.c. oraz naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany podniósł jej oczywistą zasadność, która przejawia się w rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania oraz prawa materialnego, co spowodowało wydanie oczywiście niewłaściwego orzeczenia. Zdaniem pozwanego Sąd Okręgowy nie rozważył wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków, co stanowi obrazę przepisów postępowania, błędnie odniósł się także do art. 52 § 1 pkt 2 k.p., podczas gdy zarzutem podnoszonym przez stronę pozwaną było naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w konsekwencji Sąd drugiej instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 52 § 1 pkt 2 k.p. w kontekście zaistniałego w sprawie stanu faktycznego. Gdyby Sąd Okręgowy dokonał wykładni zarzucanego przepisu prawnego i odniósł się do kwestii naruszenia obowiązków pracowniczych i zagrożenia interesów pracodawcy rozstrzygnięcie z dużym prawdopodobieństwem byłoby inne. Ponadto Sąd drugiej instancji nie rozważył całości materiału dowodowego, zgromadzonego przez Sąd Rejonowy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie jest oczywiście zasadna. Pozwany słuszenie podnosi, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji ocenił zasadność apelacji pozwanego w świetle art. 52 § 1 pkt 2 k.p., a nie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zastosowanie tego przepisu, zważywszy na przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez dokonanie próby kradzieży mienia stanowiącego własność pracodawcy), mieści się w granicach merytorycznego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji. Natomiast brak dokonania przez Sąd drugiej instancji odrębnej oceny, czy spełnione zostały przesłanki zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 k.p., który to przepis stosował Sąd pierwszej instancji i który powinien stanowić podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, nie prowadzi do konstatacji, zgodnie z którą skarga kasacyjna pozwanego jest oczywiście zasadna (czyli powinna zostać uwzględniona przez wydanie co najmniej orzeczenia uchylającego zaskarżony wyrok). Z oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy wynika, że w zgromadzonym materiale nie znalazło potwierdzenia przekonanie pozwanego co do umieszczenia przez powoda w wózku z odpadami kuwety z pralinami L., a to ta okoliczność stanowiła podstawę rozwiązania umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia. Z wiążących dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych nie wynika również, by powód dopuścił się jakiegokolwiek ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a tylko w takiej sytuacji skarga kasacyjna przeciwko wyrokowi Sądu drugiej instancji, w którym nie zastosowano art. 52 § 1 pkt 1 k.p., lecz art. 52 § 1 pkt 2 k.p. mogłaby zostać uznana za oczywiście zasadną.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się również ewidentnego naruszenia przepisów postępowania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.